Så skall hvarje man sitt øde
Modigt resa upp ur mullen,
Icke vänta, tills det grønskar,
Icke vänta, tills det blomstrar,
Men af egen kraft det pryda
Med båd blomsterståt och vimplar,
Så att spelmän börja knäppa
På fiolen, då de se det.
Så att, då det syns från vägen,
Vandrarn rycker till af glädje.
Och den glada tärnans fötter
Vilja röra sig i danstakt.

Det är detta, som hon mäktat
Hon, som gammal är i gården,
Hon, som än har skälmska ögon,
Hon, hvars kinder bära rodnad,
Hon, som än för dikt på tungan,
Hon, som sitter mellán rosor,
Flätande på friska kransar,
Hon, som ännu åttiårig
Reser majstång öfver bygden.

Aldrig såg jag syn mer fager.
Och fast själf jag föga mäktar
Sira ut det bleka ödet,
Ville jag en spelman vara
Som till hennes ära spelar,
Ville gärna vara vandrarn
Hvilken ropar „Hell“ vid synen
Ville gärna vara tärnan
Som går med i äredansen.

Selma Lagerlöf.